

Bosna i Hercegovina

Босна и Херцеговина

Sud Bosne i Hercegovine

Суд Босна и Херцеговина

Predmet broj: S1 2 K 044550 24 Kž

Datum donošenja: 23.05.2024. godine

Datum pismenog otpravka: 10.06.2024. godine

Pred Apelacionim vijećem u sastavu:

sudija Darko Samardžić, predsjednik vijeća

sudija Redžib Begić, član vijeća

sudija Amela Huskić, član vijeća

PREDMET TUŽILAŠTVA BOSNE I HERCEGOVINE

protiv optuženih

Nenada Radetića i dr.

DRUGOSTEPENA PRESUDA

Tužilac Tužilaštva Bosne i Hercegovine

Branilac optuženog optuženog Nenada Radetića, advokat Miroslav Debeljak

Branilac optuženog Jugoslava Tepića, advokat Bojan Veselinović

Sud Bosne i Hercegovine, Sarajevo, ul. Kraljice Jelene br. 88

Telefon: 033 707 100, 707 596; Fax: 033 707 225

U IME BOSNE I HERCEGOVINE!

Sud Bosne i Hercegovine, u vijeću Apelacionog odjeljenja, sastavljenom od sudije Darka Samardžića, kao predsjednika vijeća, te sudija Redžiba Begića i Amele Huskić, kao članova vijeća, uz sudjelovanje pravnog savjetnika Nedima Muminovića, u svojstvu zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženih Nenada Radetića i Jugoslava Tepića, zbog krivičnog djela Primanje dara i drugih oblika koristi iz člana 217. stav 1. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, u vezi sa članom 29. istog zakona, odlučujući o žalbi branioca optuženog Nenada Radetića, advokata Miroslava Debeljaka i žalbi branioca optuženog Jugoslava Tepića, advokata Bojana Veselinovića, izjavljenim protiv presude Suda Bosne i Hercegovine, broj: S1 2 K 044550 23 K od 28.12.2023. godine, u prisustvu optuženog Nenada Radetića i njegovog branioca, advokata Miroslava Debeljaka, te branioca optuženog Jugoslava Tepića, advokata Bojana Veselinovića, a u odsustvu uredno obaviještenog tužioca Tužilaštva Bosne i Hercegovine Igora Dubka, te optuženog Jugoslava Tepića, na osnovu člana 310. stav 1. i člana 313. Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine, donio je sljedeću:

P R E S U D U

Odbijaju se, kao neosnovane, žalbe branilaca optuženih Nenada Radetića i Jugoslava Tepića, te se prvostepena presuda Suda Bosne i Hercegovine broj: S1 2 K 044550 23 K od 28.12.2023. godine **potvrđuje.**

O B R A Z L O Ž E N J E

I. TOK POSTUPKA

1. Prvostepenom presudom Suda Bosne i Hercegovine (Sud BiH/sud) broj: S1 2 K 044550 23 K od 28.12.2023. godine optuženi Nenad Radetić i Jugoslav Tepić oglašeni su krivim da su radnjama opisanim u izreci presude počinili krivično djelo Primanje dara i drugih oblika koristi iz člana 217. stav 1. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu : KZBiH), u vezi sa članom 29. KZBiH, te je Sud, primjenom navedenih zakonskih odredbi, i uz primjenu članova 39., 42., 48. KZBiH, primjenjujući odredbe o ublažavanju kazne u smislu člana 49. i 50. KZBiH optuženog Nenada Radetića osudio na kaznu zatvora u trajanju od 8 (osam) mjeseci, a optuženog Jugoslava Tepića na kaznu zatvora u trajanju od 6 (šest) mjeseci.
2. Istom presudom, a na osnovu člana 217. stav 4. KZBiH u vezi sa članom 110. i 111. KZBiH, od optuženog Nenada Radetića je oduzeta imovinska korist pribavljena izvršenjem krivičnog djela, i to novčani iznos u visini od 100,00 EUR (stotinu eura), na način da se optuženi obavezuje da u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude, uplati navedeni novčani iznos, odnosno njegovu protuvrijednost izraženu u konvertibilnim markama, prema važećem kursu Centralne banke Bosne i Hercegovine na dan uplate, u korist Budžeta BiH, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.
3. Na osnovu odredbe člana 198. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: ZKPBiH) oštećeni Marco Stevanović je sa imovinskopravnim zahtjevom upućen na parnicu.

4. Konačno, istom presudom, na osnovu člana 188. stav 1. ZKPBiH, optuženi su obavezani na plaćanje troškova krivičnog postupka, u iznosu od po 750,00 KM (troškovi se odnose na troškove sudskog paušala u iznosu od po 300,00 KM i troškove isplaćene svjedocima u iznosu od po 450,00 KM), a koji iznos su optuženi dužni platiti u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja. U odnosu na ostale troškove krivičnog postupka koji se odnose na odbranu po službenoj dužnosti optuženog Nenada Radetića, sud će odluku o njihovoj visini donijeti naknadno, po pribavljanju potrebnih podataka.

II. ŽALBE I ODGOVORI NA ŽALBU

5. Protiv navedene presude žalbu je blagovremeno izjavio branilac optuženog Nenada Radetića, advokat Miroslav Debeljak, i to zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede krivičnog zakona i odluke o kazni, sa prijedlogom da vijeće Apelacionog odjeljenja Suda Bosne i Hercegovine (Apelaciono vijeće/vijeće) donese presudu kojom će uvažiti predmetnu žalbu, te da pobijanu presudu preinači, tako da se optuženi oslobodi krivične odgovornosti, ili da se pobijana presuda preinači i izrečena kazna zatvora u trajanju od 8 mjeseci, uslovi na rok koji odredi Sud, ili pak da se presuda ukine i predmet vrati na ponovni postupak.
6. Protiv navedene presude žalbu je blagovremeno izjavio i branilac optuženog Jugoslava Tepića, advokat Bojan Veselinović, zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o krivičnopravnoj sankciji, sa prijedlogom Apelacionom vijeću Suda Bosne Hercegovine da žalbu uvaži kao osnovanu te da prvostepenu presudu preinači tako da optuženog oslobodi od optužbe, ili da presudu ukine i u smislu odredbe čl. 315. ZKP BiH odredi održavanje pretresa pred Apelacionim vijećem.
7. Tužilaštvo BiH je dostavilo odgovore na žalbe branilaca optuženih Nenada Radetića i Jugoslava Tepića, sa prijedlozima da Apelaciono vijeće iste odbije kao neosnovane i potvrdi prvostepenu presudu.
8. Na održanoj sjednici vijeća branioci optuženih su ukratko iznijeli razloge izjavljenih žalbi ostajući u cjelosti kod istih, a. optuženi Nenad Radetić se saglasio sa navodima svog branioca.
9. Nakon što je u skladu sa odredbom člana 306. ZKPBiH ispitalo pobijanu presudu u okviru istaknutih žalbenih prigovora, vijeće Apelacionog odjeljenja je donijelo odluku kao u izreci, iz razloga koji slijede.

III. ŽALBE ODBRANA OPTUŽENIH NENADA RADETIĆA I JUGOSLAVA TEPIĆA NA PRESUDU SUDA BOSNE I HERCEGOVINE

A. ŽALBENI OSNOV BITNE POVREDE ODREDABA KRIVIČNOG POSTUPKA

(ii) Navodi žalbe branioca Jugoslava Tepića

10. Branilac optuženog Jugoslava Tepića prvostepenu presudu pobija zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka k) ukazujući da je izreka presude nerazumljiva, te da iz nje nije moguće izvući zaključak koje su to radnje u kojima je ostvareno biće krivičnog djela iz člana 217. stav 1. KZBiH, kao i da su u pobijanoj presudi u vezi s tim izostali razlozi o odlučnim činjenicama.
11. Nadalje, u žalbi ovog branioca se ukazuje i na počinjenje bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka i) ZKP BiH tvrdnjom da se pobijana presuda zasniva na dokazima na kojima se presuda ne može zasnivati, a riječ je o video zapisima nezadovoljavajućeg kvaliteta na kojima datum i vrijeme nisu autentični.
12. Konačno, u korišćenju ovakvih video zapisa branilac nalazi i povredu prava na odbranu.

(iii) Odluka Apelacionog vijeća

13. Razmatrajući navedene žalbene prigovore branioca optuženog Jugoslava Tepića u kontekstu bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, Apelaciono vijeće iste nalazi neosnovanim.
14. Branilac optuženog u žalbi navodi da se presuda ne može zasnovati na nezakonitom dokazu, tj. snimcima video nadzora, obzirom da njihova autentičnost, kao i vrijeme nastanka nisu utvrđeni. Međutim, suprotno navodima branioca ovo vijeće nalazi da je prvostepeni sud dao detaljnu ocjenu valjanosti i pouzdanosti ovih dokaza, nalazeći da isti predstavljaju pouzdanu osnovu za utvrđivanje odlučnih činjenica. Tako, što se tiče nepokazivanja vremena na video nadzoru, prvostepeni sud se o tome pitanju detaljno očitovao, nalazeći da zaista na video snimku nije evidentirano vrijeme, ali je ovaj snimak doveden u vezi sa iskazom svjedoka Danka Šiljegovića (inspektor za istrage Granične policije koji je obrađivao, te na glavnom pretresu prezentovao snimke sa video nadzora), pa je zaključio da navedena nepodudarnost između video snimka i informacionog sistema nije od odlučujućeg značaja, te da nikako ne može dovesti do nezakonitosti dokaza¹. Bitno je napomenuti da je prvostepeni sud bio u mogućnosti da autentičnost i sadržaj ovog dokaza utvrdi i kroz ocjenu drugih dokaza, a koji u konačnici ne ukazuju na bilo kakvu značajnu neusklađenost video nadzora sa stvarnim vremenom izvršenja krivičnog djela, niti je doveden u pitanje cjelokupan sadržaj,

---

¹ Vidjeti str. 14. Prvostepene presude.

odnosno autentičnost ovih dokaza na način da isti ne mogu biti predmetom ocjene. Međutim, vijeće primjećuje da odbrana izuzev prethodno navedenih prigovora koji se odnose na autentičnost i kvalitet video snimka nije navela u čemu se nezakonitost, odnosno povreda sastoji, tj. zbog čega smatra da je došlo do povrede ljudskih prava i sloboda propisanih Ustavom i međunarodnim ugovorima, odnosno da je došlo do bitnih povreda procesnog zakona u smislu člana 10. stav 2. ZKPBiH. S tim u vezi Apelaciono vijeće podsjeća da se zaključak o nezakonitosti određenog dokaza ne može zasnovati isključivo na činjenici da je prilikom njegovog pribavljanja povrijeđena neka odredba procesnog zakona² (a što žalbom nije ni ukazano, već se paušalno konstatuje da su snimci video nadzora nezakoniti), nego se u tim situacijama mora cijeliti cilj odredbe (koja nije primjenjena ili je prekršena) i značaj propusta da se postupi u skladu sa istom na osnovna prava i slobode, pa se tek tada može izvesti zaključak o zakonitosti ili nezakonitosti određenog dokaza. Svako suprotno postupanje značilo bi da bilo koja povreda odredbi procesnog zakona prilikom pribavljanja dokaza, automatski ima za posljedicu nezakonitost tog dokaza.³ Međutim, navodi žalbe zapravo i ne predstavljaju prigovor o nezakonitosti dokaza, jer se taj prigovor odnosi isključivo na situacije propisane odredbom člana 10. ZKPBiH, o čemu je prethodno bilo govora.

15. Također, prema ocjeni ovog vijeća, prihvatanjem ovog dokaza, nije povrijeđeno ni pravo na odbranu optuženog, s obzirom da je odbrana tokom trajanja krivičnog postupka imala mogućnost osporavanja ovog dokaza, kako kroz iznošenje prigovora na zakonitost, tako i kroz izvođenja vlastitih dokaza. Dakle, odbrana je imala mogućnost da aktivno učestvuje u postupku na način da preduzima sve neophodne radnje u cilju utvrđivanja činjenica, prikupljanja dokaza koji idu u korist optuženom, kao i zaštite njegovih prava, pa je tako odbrana imala mogućnost da osporava pouzdanost i pravičnost prihvatanja ovih dokaza⁴, iz kojeg razloga je žalba i u ovom dijelu odbijena kao neosnovana.
16. Dalje, branilac optuženog Jugoslava Tepića, je u pogledu bitnih povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka k) naveo da je izreka presude nerazumljiva te da iz nje nije moguće izvući zaključak koje su to radnje u kojima je ostvareno biće predmetnog krivičnog djela, naglašavajući da ni razlozi presude nemaju relevantnih činjeničnih utvrđenja, to jest kako je sud utvrdio da je optuženi počinio inkriminisane radnje. Međutim, ovo vijeće nalazi da u presudi ne postoje bilo kakve manjkavosti u izreci presude, na način da činjenični opis djela izreke presude nije u potpunosti jasan i određen u pogledu radnji optuženog, te suprotno prigovorima iz žalbe nalazi da činjenični opis iz izreke pobijane presude sadrži sve odlučne činjenice i okolnosti koje predstavljaju bitne elemente krivičnog djela, s obzirom da iz presude jasno proizilazi koje zabranjene radnje je optuženi Tepić počinio i u kojima su sadržana obilježja krivičnog djela za koje je oglašen krivim.
17. Tako izreka prvostepene presude sadrži sve što je potrebno da se krivično djelo odredi potpuno, te je opisano na koji način je optuženi učestvovao u izvršenju krivičnog djela (u izreci presude je opisano na koji način je optuženi Tepić zahtijevao davanje novčane koristi kako bi bio omogućen nezakonit ulazak u BiH). Opisana je konkretna radnja izvršenja djela od strane optuženog, tj. izrekom prvostepene presude opisano je

---

² osim ako to nije izričito propisano, kao što je npr. u članu 78. stav 6. ZKP-a BiH

³ Vidjeti Rješenje Vrhovnog suda FBiH broj 07 0 K 016373 19 Kž od 15.04.2019. godine

⁴ Vidjeti predmet ESLJP 35394/97 Khan protiv Velike Britanije

aktivno učešće optuženog (zajedno sa optuženim Radetićem), kao i njegov subjektivni odnos prema djelu, za što je dato detaljno obrazloženje.

18. Također, vijeće nalazi da su izreka i obrazloženje presude jasni i razumljivi, te da su u obrazloženju presude navedeni svi razlozi o odlučnim činjenicama, na način da omogućavaju ispitivanje presude, a što je u konkretnom slučaju očigledno zadovoljeno već *prima facie* analizom obrazloženja presude. Iz analize obrazloženja pobijane presude proizilazi na temelju kojih dokaza (koje je sud cijenio zasebno i dovodeći ih u međusobnu vezu) je utvrđena krivica optuženog. Međutim, kako ni branilac optuženog nije posebno konkretizovao razloge za ovaj žalbeni prigovor, tako se ni vijeće nije posebno upuštalo u njegovo preispitivanje.
19. Iz navedenih razloga ovo vijeće je navedene prigovore u kontekstu bitnih povreda odredaba krivičnog postupka odbilo kao neosnovane.

B. ŽALBENI OSNOV POGREŠNO I NEPOTPUNO UTVRĐENO ČINJENIČNO STANJE IZ ČLANA 296. STAV 1. TAČKA C) U VEZI SA ČLANOM 299. STAV 1. ZKPBIH

(i) Navodi žalbe branioca optuženog Nenada Radetića

20. Osparavajući prvostepenu presudu po ovom žalbenom osnovu branilac optuženog Nenada Radetića ukazuje da odlučne činjenice u pobijanoj presudi nisu utvrđene na nesumnjiv način, već da se baziraju na pretpostavkama, a što se posebno odnosi na utvrđenje namjere pribavljanja protivpravne imovinske koristi od strane optuženog. S tim u vezi branilac problematizira saslušanje u svojstvu svjedoka Marca Stevanovića, jer da isti nije komunicirao sa pripadnicima GP, već je to bio Dajan Srejić, takođe ističući da saslušani svjedok ne poznaje jezik u službenoj upotrebi na ovom govornom području.

(ii) Navodi žalbe branioca optuženog Jugoslava Tepića

21. Branilac optuženog Jugoslava Tepića pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje nalazi u tome da je prvostepeni sud pogrešno cijenio izvedene prvenstveno ističući da iz iskaza saslušanih svjedoka, kao i izvedenih materijalnih dokaza nesumnjivo proizilazi da Jugoslav Tepić nije vršio kontrolu državljana R. Austrije Stevanović Marca i Srejić Dajana, te da nije odlučivao o njihovom ulasku u BiH, niti primio bilo kakav dar.
22. Nadalje ukazuje na službenu zabilješku broj: 17-14-4-04-68-1925/20 od 22.10.2020. godine, iz koje proizilazi da je svjedok Danko Šiljegović vršio analizu video zapisa te utvrdio da drugooptuženi prilazi PMV „Golf“, u kojem se nalaze Srejić i Stevanović i to samo jednom prilikom. Suprotno tome svjedok Stevanović je u svome iskazu pred sudom izjavio da drugooptuženi prilazi pomenutom vozilu dva puta.

23. Dalje, u žalbi se navodi da tokom istrage i tokom postupka nije utvrđeno postojanje novca, niti se od lica koja su navodno davala novac tražila potvrda o podizanju novca, niti o porijeklu novca, te se u žalbi posebno akcentira da je bez postojanja materijalnih dokaza, odbrana stavljena u poziciju da mora dokazivati da novac nije postojao, a što je u suprotnosti sa presumpcijom nevinosti, a obzirom na činjenicu da je za postojanje krivičnog djela iz člana 217. KZBiH neophodno kako pronalaženje i oduzimanje novca, tako i identifikovanje novčanica, a što u datom slučaju nije izvršeno.
24. S tim u vezi branilac je istakao da je svjedok Danko Šiljegović prilikom analize video zapisa iz kabine, utvrdio da je drugooptuženi uzeo nešto od prvooptuženog, te to potom predao policijskom službeniku Miroslavu Blaževiću, a što je vidljivo iz sadržaja predmetnog video zapisa. To po mišljenu branioca dokazuje da je optuženi Tepić zapravo oглаšen krivim za radnje policijskog službenika Miroslava Blaževića.
25. U žalbi je posebno naglašeno da iz provedenih dokaza, radnog rasporeda i rasporeda pečata, proizilazi da drugooptuženi nije bio raspoređen na poslovima kontrole automobila i putnika, već na kontroli autobusa u vremenskom intervalu u kojem se navodno odigrao sporni događaj.
26. Branilac dalje navodi da je optužba dovedena u potpunu sumnju u pogledu postojanja odlučnih činjenica da je drugooptuženi počinio inkriminaciju koja mu je stavljena na teret, odnosno da zaključak o postojanju krivične odgovornosti drugooptuženog nije jedini razuman zaključak nakon provedenih dokaza u ovom postupku.
27. U žalbi je istaknut stav odbrane da činjenični rezultati dokaznog postupka ne daju osnova ni za indiciju, a posebno ne za zaključak o sumnji da je drugooptuženi počinio inkriminaciju za koje je optužen.
28. Odbrana je akcentirala da je u pogledu ostvarenja bića krivičnog djela Primanje dara i drugih oblika koristi iz člana 217. KZBiH, izostala radnja ovog krivičnog djela, kao što je izostalo i postojanje materijalnog dokaza koji bi ukazao na ostvarenje ovog elementa, te navela da čak ni svjedok Stevanović ne tvrdi da je drugooptuženi primio novac.
29. Potom je žalbom ukazano da su protiv optuženih u ovoj krivičnoj stvari, vođeni disciplinski postupci u vezi sa predmetnim događajem, te da su optuženi oslobođeni disciplinske odgovornosti, a što prema stavu odbrane nesporno ukazuje da nisu propustili da izvrše obavezne službene radnje.
30. Branilac je konačno istakao da dokazi provedeni tokom postupka nisu rezultirali utvrđenjem odlučnih činjenica vezanih za iznos imovinske koristi koju je navodno stekao drugooptuženi, niti je od drugooptuženog oduzet bilo kakav novac, a niti je od istog traženo da vrati korist stečenu krivičnim djelom.

(i) Nalazi Apelacionog vijeća

31. Razmatrajući navode žalbe branilaca optuženih u kontekstu pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, Apelaciono vijeće primjećuje da žalbe branilaca optuženih, a naročito žalba branioca drugooptuženog, nastoje ukazati da optuženi nemaju nikakve veze sa inkriminiranim događajem, odnosno da nije dokazana njihova namjera pribavljanja protivpravne imovinske koristi.

32. Suprotno ovakvim žalbenim prigovorima ovo vijeće nalazi da iz obrazloženja pobijane presude proizilazi da je prvostepeni sud dao detaljnu analizu provedenih dokaza u odnosu na oba optužena, a čijom ocjenom je, van razumne sumnje, utvrdio da su optuženi počinili krivično djelo koje im je stavljeno na teret. U tom smislu, prvostepeni sud je po nalaženju ovog vijeća dao pravilnu i detaljnu analizu provedenih dokaza, koja žalbeni prigovorima odbrana nije osnovano dovedena u pitanje.
33. Apelaciono vijeće nalazi da branioci optuženih samo selektivno interpretiraju provedene dokaze, pri tome zanemarujući konkretne dokaze koji direktno inkriminišu optužene. Suprotno takvom stavu odbrana, iz analize provedenih dokaza u obrazloženju pobijane presude nesumnjivim proizilazi pravilnost zaključka da su optuženi, na način kako je to utvrđeno izrekom presude, počinili predmetno krivično djelo. Tako suprotno navodima žabi, prvostepeni sud činjenična utvrđenja temelji ne samo na snimcima video nadzora, već i na iskazu svjedoka Marca Stevanovića (koji je sa saputnikom bio predmet granične kontrole) zatim iskazu svjedoka Danka Šiljegovića (koji je vršio obradu i prezentaciju snimaka sa video nadzora), iskazu optuženog Jugoslava Tepića iz istrage (dokaz DT-15), te drugoj provedenoj materijalnoj dokumentaciji, a koje dokaze je prvostepeni sud doveo u međusobnu vezu i za što je dato detaljno i jasno obrazloženje.
34. Po ocjeni ovog vijeća, prvostepeni sud pravilno cijeni iskaz svjedoka Marca Stevanovića koji je detaljno pojasnio dolazak na granični prelaz, te način komunikacije njega i saputnika sa optuženim graničnim policajcima, a iz koje proizilazi na koji način je traženo i u konačnici izvršeno davanje novčane koristi u cilju ulaska u BiH bez PCR testa. U tom smislu, svjedok je bio precizan da se komunikacija odvijela sa dva službenika granične policije, prvo sa jednim službenikom u kabini, a potom i sa drugim koji je prišao njihovom vozilu. Iskaz ovog svjedoka doveden je u vezu sa snimcima video nadzora iz kojih se također vidi komunikacija optuženog prvo sa optuženim Radetićem, pa potom i Tepićem (koji je zahtijevao isplatu novčane koristi), te u konačnici sam način davanja presavijenog papira sa novcem optuženom Radetiću, a što se dešava u prisustvu optuženog Tepića. Stoga, prvostepeni sud pravilno zaključuje da navedeni snimci u cjelosti potvrđuju iskaz svjedoka Stevanovića, te su ovi dokazi pouzdana osnova za utvrđivanje odlučnih činjenica.
35. Branilac optuženog Radetića navodi da je sa graničnim policajcima razgovarao drugi saputnik iz automobila, Dejan Sejarić, a ne svjedok Stevanović, navodeći da svjedok Stevanović ne govori jezike sa ovih prostora, a što je suprotno iskazu svjedoka Stevanovića koje je potvrdio komunikaciju oba putnika sa policijskim službenicima, a tom prilikom nisu utvrđene bilo kakve jezičke barijere kod ovog svjedoka (u što se prvostepeni sud uvjerio s obzirom da je ovaj svjedok svjedočio na glavnom pretresu)⁵. Iz tog razloga, nije bilo nikakvih prepreka da sud odlučne činjenice utvrđuje ocjenom iskaza ovog svjedoka, jer se radi o neposrednom učesniku inkriminisanog događaja, koji je detaljno iznio sadržaj komunikacije sa optuženima, a pri čemu je njegov iskaz saglasan i sa drugim dokazima.

---

⁵ Vidjeti str. 11. prvostepene presude

36. Odbrana optuženog Tepića nastojala je dovesti u pitanje zaključke prvostepene presude u pogledu uloge ovog optuženog navodeći da je vozilu prilazio drugi službenik Granične policije. Međutim, svjedok Stevanović je pojasnio da je njegovom vozilu prišao dva puta isti policijski službenik, što proizilazi i iz snimka video nadzora, tako da oba dokaza nedvosmisleno upućuju da se radilo o istom licu, odnosno da se ne može raditi o bilo kojoj trećoj osobi. Isto tako, iz sadržaja snimaka video nadzora se vidi da optuženi Tepić napušta unutrašnju kabinu, da razgovara sa licima u automobilu, pa se potom opet nalazi u kabini u trenutku kada je optuženi Radetić od kontrolisanih lica primio bijeli presavijeni papir sa novcem. Činjenica komunikacije optuženog sa kontrolisanim licima proizilazi i iz iskaza optuženog Tepića koji je dao u istrazi (dokaz DT-15). Dakle, dovođenjem u vezu navedenih dokaza (iskaza svjedoka Stevanovića, snimaka video nadzora, te iskaza optuženog Tepića) isključena je mogućnost da je bilo ko osim optuženih Radetića i Tepića učesnik inkriminisanog događaja.
37. To što je optuženi Tepić u inkriminirano vrijeme bio raspoređen na drugim poslovima, samo po sebi ne dovodi u sumnju pravilnost utvrđenja prvostepenog suda, s obzirom da iz prezentovanih dokaza nedvosmisleno proizilazi da je u inkriminirano vrijeme obavljao dužnost graničnog policajca, te da se nalazio u unutrašnjosti kabine prilikom dolaska kontrolisanih lica, a potom je prišao njihovom vozilu i sa njima komunicirao. Kao što je to već navedeno i sam optuženi je u svojoj izjavi iz istrage potvrdio da je komunicirao sa kontrolisanim licima.
38. Također, činjenica da je u konačnici optuženi Radetić primio novac, nije od značaja za krivicu optuženog Tepića, s obzirom da iz provedenih dokaza proizilazi jasno njihovo zajedničko djelovanje, koje se u ostvaruje na način da optuženi Tepić zahtjeva isplatu novčane koristi, dok u konačnici novac zaprima optuženi Radetić. Dakle, jasno se da se radnje optuženog Tepića ne mogu na bilo koji način posmatrati odvojeno u odnosu na radnje optuženog Radetića, jer je očito da kod oba optužena postoji umišljaj za zajedničko izvršenje predmetnog krivičnog djela. Stoga, to što se iz provedenih dokaza ne vidi da optuženi Tepić prima novac, ili što ne proizilazi da je novac između optuženih podijeljen, ne dovodi u sumnju zaključak da su isti djelovali kao saizvršiocu u konkretnom slučaju. Ovdje treba posebno naglasiti da je prvostepeni sud vrlo detaljno posmatrao cjelokupno ponašanje optuženih, te da je nesumnjivo utvrđeno da je krivično djelo izvršeno u maksimalnoj konspirativnosti među optuženima, pri čemu svi akteri i ne moraju biti na jednak način involvirani u sve radnje, a što je i neminovno kod ovakvih krivičnih djela.
39. Na kraju, a suprotno navodima žalbe optuženog Tepića, činjenica da su optuženi u disciplinskom postupku oslobođeni odgovornosti, nije od značaja za vođenje krivičnog postupka, te utvrđivanja krivice optuženih, s obzirom da su krivična i disciplinska odgovornost dvije različite odgovornosti koje su međusobno odvojene i nezavisne jedna o drugoj i one se utvrđuju u dva potpuno nezavisna postupka koji ne utiču jedan na drugi. U disciplinskom postupku utvrđuju se elementi povrede radne discipline, pri čemu nije nužno da su se istodobno ostvarili i elementi nekog krivičnog djela. Ako počinjeno djelo ima elemente povrede službene dužnosti, ono može biti predmet krivičnog postupka, tako da bilo kakva odluka iz disciplinskog postupka nije od značaja za utvrđivanje krivične odgovornosti.
40. Stoga su žalbeni prigovori branilaca optuženih zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja odbijeni kao neosnovani.

C. POVREDA KRIVIČNOG ZAKONA IZ ČLANA 298. ZKPBiH

(i) Navodi žalbe branioca optuženog Nenada Radetića

41. Branilac je u žalbi naveo da je pobijanom presudom povrijeđen krivični zakon iz razloga što nije utvrđeno pravo činjenično stanje na način da, prema stavu odbrane, ne postoji bitan element odnosno "namjera pribavljanja sebi protivpravne imovinske koristi", kako bi krivično djelo zbog kojeg je optuženi oglašen krivim imalo sve elemente koji čine biće ovog krivičnog djela.

(ii) Nalazi Apelacionog vijeća

42. Razmatrajući žalbu branioca optuženog Radetića u kontekstu navedenog žalbenog osnova, Apelaciono vijeće nalazi da odbrana zamjerke po ovom žalbenom osnovu crpi iz prigovora pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja pri čemu nije konkretizovala istaknute žalbene navode u kontekstu povrede krivičnog zakona, iz kojeg razloge se ni vijeće nije posebno upuštalo u preispitivanje istih, te je i u ovom dijelu žalba odbijena kao neosnovana. Podnosilac žalbe koji tvrdi da je došlo do pogrešne primjene zakona mora, navesti barem tu navodnu pogrešku, iznijeti argumente u prilog svojoj tvrdnji i obrazložiti na koji način je ta pogreška uticala da odluka bude nezakonita, a što u konkretnom slučaju nije učinjeno.

43. Kad je u pitanju namjera optuženog, ovo vijeće nalazi da je ista opisana u izreci presude, a potom je dato i obrazloženje postupanja optuženog u konkretnom slučaju. Tako je prvostepeni sud imao vidu cjelokupno ponašanje optuženih, što podrazumjeva i radnje optuženog Radetića, koji je, nakon što zaprima presavijeni bijeli papir od putnika u vozilu, isti stavlja ispod pulta, a kasnije i u svoj džep, iz čega proizilazi da je optuženi bio svjestan da se unutar presavijenog bijelog papira nalazi novac koji je primio na ime dara kako bi propustio putnike ulazak u Bosnu i Hercegovinu bez PCR testa. Iz takvog ponašanja proizilazi jasna namjera optuženog da primi novac kao protivpravnu imovinsku korist. Suprotno tome, da se radilo o zakonitom postupanju, nelogično je da optuženi primi nešto od putnika te isto u konačnici stavlja u svoj džep i nosi sa sobom. Međutim, upravo takvo ponašanje ukazuje na namjeru optuženog da ostvari, a potom i zadrži nezakonitu imovinsku korist.

44. Iz navedenih razloga odbijeni su kao neosnovani i žalbeni prigovori branioca optuženog Radetića zbog povrede krivičnog zakona.

D. ŽALBENI OSNOV ZBOG ODLUKE O KRIVIČNOPRAVNOJ SANKCIJI IZ ČLANA 296. STAV 1. TAČKA D) U VEZI SA ČLANOM 300. STAV 1. ZKPBIH

(i) Žalba branioca optuženog Nenada Radetića

45. Branilac optuženog Nenada Radetića je žalbom istakao da je ovom optuženom kazna prestrogo odmjerena imajući u vidu okolnosti koje su postojale u vrijeme izvršenja djela u BiH, a i u svijetu, potom ponašanja optuženog, protek vremena od spornog slučaja, kao i drugih okolnosti.
46. Iz navedenih razloga branilac smatra da je prvostepeni sud imao dovoljno razloga da optuženom izrekne uslovnu osudu iz članova 49., 50., 59. KZBiH, čime bi se prema stavu odbrane postigla svrha kažnjavanja.

(ii) Navodi žalbe branioca optuženog Jugoslava Tepića

47. Pobijajući prvostepenu presudu po ovom žalbenom osnovu branilac optuženog Jugoslava Tepića navodi da prvostepeni sud nije poklonio dovoljno pažnje okolnostima koje bi mogle utjecati da izrečena kazna bude manja od odmjerene, te da je optuženom izrečena kazna koja je neadekvatna vrsti i intenzitetu povrede zaštićenog dobra, kao i da bi se i drugom sankcijom, ali i nižom kaznom postigla svrha kažnjavanja.
48. Dalje se u žalbi navodi da sud nije cijenio sve okašavajuće okolnosti na strani optuženog koje bi opravdale nižu kaznu, a radi se o okolnostima da je optuženi nekažnjavan, samohrani otac, sa teškom povredom leđa koja ga ometa u fizičkom radu, pri čemu vodi brigu o bolesnom ocu.

(iii) Nalazi Apelacionog vijeća

49. Po ocjeni ovog vijeća, prvostepeni sud je pravilno, u skladu sa odredbom člana 48. stav 1. ZKPBIH, cijenio sve okolnosti od značaja za odmjeravanje kazne kojom prilikom je utvrdio i postojanje osobito olakšavajućih okolnosti (član 49. KZBiH). Tako je u kontekstu ovih okolnosti na strani optuženih, cijenjenu činjenicu njihove ranije neosuđivanosti, porodičnost, korektno držanje pred sudom (koje se istina i očekuje), kao i vrijednost primljenog dara, zatim činjenicu da je optuženi Radetić u međuvremenu penzionisan, a optuženi Tepić (po vlastitom kazivanju) proglašen viškom u Graničnoj policiji, a koje okolnosti su, po ocjeni prvostepenog suda, u njihovoj ukupnosti imale karakter osobito olakšavajućih, što je sve opravdalo izricanje kazne ispod zakonom predviđenog minimuma. Postojanje otežavajućih okolnosti prvostepeni sud kod optuženih nije našao.

50. S druge strane, suprotno navodima žalbe optuženog Radetića, iako je sud utvrdio postojanje osobito olakšavajućih okolnosti (koje su i dovele da kažnjavanja ispod zakonom propisanog minimuma), po ocjeni ovog vijeća iste nisu takve prirode da bi opravdale izricanje uslovne osude iz člana 59. KZBiH, iz kojeg razloga vijeće nalazi, imajući u vidu težinu djela okolnosti pod kojima je krivično djelo učinjeno, da se svrha krivičnopravne zaštite ne bi mogla postići izricanjem uvjetne osude.
51. Isto tako, po ocjeni ovog vijeća, nema osnova ni za blaže kažnjavanje optuženog Tepića, te da okolnosti koje branilac ovog optuženog potencira u žalbi nisu takvog značaja da bi obzirom na težinu djela i stepen krivične odgovornosti optuženog mogle rezultirati izricanjem blaže kazne od izrečene.
52. Pri tome, važno je napomenuti da su optuženima za počinjeno koruptivno krivično djelo već izrečene kazne zatvora ispod zakonom propisanog minimuma, a što ukazuje da je prvostepeni sud, suprotno navodima žalbi, sa posebnom pažnjom cijenio postojanje olakšavajućih okolnosti na strani optuženih, te istima dao karakter osobito olakšavajućih okolnosti.
53. Na kraju, iako branilac optuženog Radetića žalbom izričito ne osporava presudu iz razloga oduzimanja imovinske koristi stečene krivičnim djelom, imajući u vidu odredbu člana 308. ZKPBiH, koja propisuje prošireno dejstvo žalbe, ovo vijeće je, cijeneći da sadržaj žalbenih navoda ukazuju na povredu krivičnog zakona i na pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje, preispitalo prvostepenu presudu u odnosu na optuženog Radetića i u odnosu na oduzimanju imovinske koristi. S tim u vezi, imajući u vidu da je nesporno utvrđeno da je optuženom Radetiću predat novac na ime dara, ovo vijeće nalazi da je prvostepeni sud sasvim ispravno primjenio odredbe člana 110. i 111. KZBiH, na osnovu kojih je oduzeta imovinskopravna korist stečena izvršenjem krivičnog djela.
54. Slijedom svega prethodno navedenog, Apelaciono vijeće je na osnovu člana ., u 313. ZKPBiH, odlučilo kao u izreci ove presude.

Zapisničar
Pravni savjetnik

Nedim Muminović

PREDSJEDNIK VIJEĆA
SUDIJA

Darko Samardžić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude žalba nije dozvoljena.